

Lommekikkert frem og herigennem fulgte Baaden med det lille Hotelselskab, der vuggede derude paa Dønningen. „Han tog Gift. — Historien blev dysset ned, men den er sikker nok. Den unge Mand havde haft et Forhold til en Figurantinde ved Morskabs-teatret, og da hun en skøn Dag stak af til Provinsen med en anden, gik han af Melankoli hen og tog Livet af sig. Familien er i det hele lidt ekscentrisk. De veed maaske, at der var en anden Søn, som ogsaa gik ud af Sagaen paa en noget hovedkulds Maade.“

„En anden Søn?“

„Ja, det er snart længe siden. En rask og Pokkers køn Knægt forresten. Han vilde være Søofficer og var kommen med paa et Øvelsestogt som Lærling, men i en eller anden vestindisk Havn rømmede han fra Skibet sammen med et Par Kammerater for at gaa paa Eventyr.“

„Ja, nu erindrer jeg det. Der stod saa meget om det i Bladene.“

„Det tror jeg! Det var jo en slem Blame for Familien. Man har aldrig hørt fra ham siden. Han er gaaet tilbunds et eller andet Sted i Verden. — Aa hør, Direktør Zaun! Gør mig den Tjeneste at se paa den Herre, der staar derhenne og læner sig til sin Stok! Ham med Kikkerten.“

Direktøren fik sin Næseklemmer frem og anbragte den med et Tryk af den samlede Haand foran en Guldlosgnet, der i Forvejen red paa hans orientalske Ansigtspukkel.

„Den Herre? Ham saae jeg før, da vi gik herved efter Lunchen. Han sad derinde i Haven under en af de store Viftepalmer. Det er vist en Russer. Han kunde godt se ud til at rekreere sig herved efter et længere ufrivilligt Ophold i Sibirien.“

„En Russer? Jamen . . . Nej . . . Jo, min Sæl og Salighed! Det er Dihmer! Det er ham selv!“

„Godsejer Dihmer?“

„Næ, jeg veed dog ikke . . . det Skæg! Og alligevel! . . . Jeg tror, jeg vil kalde.“